

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2005 r. przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-77/05)

(2005/C 82/50)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 17 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, reprezentowanego przez Elizabeth O'Neill działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Radzie Unii Europejskiej

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady nr 2007/2004 z dnia 26 października 2004 r. ustanawiającego Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (!);
2. orzeczenie, zgodnie z art. 233 WE, że, w następstwie stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 2007/2004 i w oczekiwaniu na przyjęcie nowego ustawodawstwa w tym zakresie, nadal obowiązywać będą przepisy rozporządzenia nr 2007/2004, z wyjątkiem tych, które skutkują wyłączeniem Zjednoczonego Królestwa z uczestnictwa w jego stosowaniu;
3. obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zjednoczonemu Królestwu odmówiono prawa do uczestnictwa w przyjęciu rozporządzenia Rady (WE) nr 2007/2004 z dnia 26 października 2004 r. ustanawiającego Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej, pomimo notyfikowania przezeń - zgodnie z art. 5 ust. 1 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej (zwanego dalej „Protokołem Schengen”) oraz art. 3 ust. 1 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii - woli uczestniczenia w przyjęciu tego rozporządzenia. Skarga o stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 2007/2004 opiera się na zarzucie, że wyłączenie Zjednoczonego Królestwa z jego przyjęcia stanowi naruszenie istotnego przepisu proceduralnego i/lub, naruszenie Traktatu, w rozumieniu art. 230 akapit drugi WE.

Podstawowym argumentem Zjednoczonego Królestwa jest to, że wyłączając je w ten sposób z przyjęcia rozporządzenia nr 2007/2004, Rada działała na podstawie błędnej interpretacji związku pomiędzy art. 5 i art. 4 Protokołu Schengen. Zjednoczone Królestwo twierdzi w szczególności, że:

- a) dokonana przez Radę interpretacja, zgodnie z którą przyznane w art. 5 Protokołu Schengen prawo do uczestniczenia stosuje się jedynie wobec środków formułowanych na podstawie przepisów dorobku Schengen, w których Zjedno-

zione Królestwo uczestniczy na podstawie decyzji Rady przyjętej na podstawie art. 4, stoi w sprzeczności z strukturą i treścią tych przepisów, istotą przewidzianego w art. 5 mechanizmu oraz dołączoną do Aktu Końcowego Traktatu Amsterdamskiego Deklaracją w sprawie art. 5;

- b) dokonana przez Radę interpretacja Protokołu Schengen nie jest wymagana do pełnej skuteczności zawartej w art. 7 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii zasady, zgodnie z którą jego art. 3 i 4 nie naruszają Protokołu Schengen. Interpretacja taka nie jest także wymagana do zachowania integralności dorobku Schengen. W istocie jej negatywny wpływ na Zjednoczone Królestwo, jako środka służącego ochronie dorobku Schengen, byłby rażąco nieproporcjonalny;
- c) uwzględniając stosowaną w praktyce przez Radę rozległą i luźną koncepcję środków formułowanych na podstawie dorobku Schengen, przewidziany w art. 5 Protokołu Schengen mechanizm, w świetle dokonanej przez Radę interpretacji, mógłby funkcjonować w sposób naruszający zasadę pewności prawa oraz podstawowe zasady wzmocnionej współpracy.

Ewentualnie Zjednoczone Królestwo twierdzi, że, gdyby dokonana przez Radę interpretacja związku pomiędzy art. 5 i art. 4 Protokołu Schengen była prawidłowa, powodowałoby to konieczność przyjęcia wąskiej definicji pojęcia środka formułowanego na podstawie dorobku Schengen w znaczeniu art. 5, jako środka nierozłącznie związanego z tym dorobkiem, a rozporządzenie nr 2007/2004 nie jest takim środkiem.

(!) Dz. U. L 349, str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Amtsgericht Freiburg z dnia 14 stycznia 2005 r. w sprawie dotyczącej kary grzywny Bernd Voigt przeciwko decyzji Regierungspräsidium Karlsruhe-Bretten dotyczącej nałożenia kary grzywny

(Sprawa C-83/05)

(2005/C 82/51)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 18 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Amtsgericht Freiburg z dnia 14 stycznia 2005 r. w sprawie dotyczącej kary grzywny Bernd Voigt przeciwko decyzji Regierungspräsidium Karlsruhe-Bretten dotyczącej (wymierzenia) kary grzywny. Amtsgericht Freiburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy dyrektywę Rady nr 70/156/EWG z dnia 6 lutego 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyczep⁽¹⁾ w brzmieniu nadanym przez dyrektywę Rady nr 92/53/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r.⁽²⁾, transponowaną do prawa niemieckiego rozporządzeniem EG-TypV (rozporządzenie w sprawie wspólnotowej homologacji typów pojazdów i ich części z dnia 9 grudnia 1994 r., zmienione po raz ostatni dnia 7 lutego 2004 r.), należy interpretować w ten sposób, że kierowca pojazdu silnikowego, zarejestrowanego na skutek homologacji w ramach wspólnotowej procedury homologacji typu jako pojazd silnikowy przeznaczony do przewozu osób, jest również uprawniony do wprowadzenia tego pojazdu do obrotu jako homologowany typ pojazdu i w szczególności, czy kierowca tego pojazdu silnikowego jest również zobowiązany do przestrzegania dopuszczalnej prędkości obowiązującej wyłącznie dla pojazdów silnikowych przeznaczonych do przewozu osób?
2. Czy organy właściwe do ścigania wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym mogą stwierdzić nieprawidłowość homologacji dokonanej w ramach wspólnotowej procedury homologacji typu przez Kraftfahrt-Bundesamt (Federalny Urząd ds. zmotoryzowanego ruchu drogowego) oraz rejestracji dokonanej przez niemieckie organy rejestracyjne w oparciu o tę homologację, w odniesieniu do kwalifikacji typu pojazdu, w związku z ustaleniem dopuszczalnej prędkości, do której przestrzegania zobowiązany jest kierowca pojazdu tego typu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 42, str. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady nr 70/156/EWG z dnia 6 lutego 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyczep, zastąpiona przez dyrektywę Rady nr 92/53/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. zmieniającą dyrektywę 70/156/EWG.

Skarga wniesiona dnia 18 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-90/05)

(2005/C 82/52)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 18 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Dimitrisa Triantafyllou, działającego w charakterze pełnomocnika z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich,

po tym, jak wezwała Wielkie Księstwo Luksemburga do przedstawienia swoich uwag oraz po wydaniu uzasadnionej opinii w dniu 7 lipca 2004 r., biorąc pod uwagę odpowiedź rządu Wielkiego Księstwa Luksemburga, która wpłynęła do Sekretariatu Generalnego w dniu 13 października 2004 r., wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nieprzestrzeganie sześciomiesięcznego terminu przewidzianego na dokonanie zwrotów podatku VAT podatnikom niemającym siedziby na terytorium tego kraju, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 7 ust. 4 ósmej dyrektywy Rady w sprawie podatku VAT (79/1072/EWG) z dnia 6 grudnia 1979 r.,⁽¹⁾
- 2) obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Pomimo dokonania prawidłowej transpozycji dyrektywy do prawa krajowego, Wielkie Księstwo Luksemburga nie przestrzega w praktyce sześciomiesięcznego terminu, przewidzianego w art. 7 ust. 4 tej dyrektywy na dokonanie zwrotu podatku VAT podatnikom niemającym siedziby na terytorium tego kraju. W rzeczywistości bowiem administracja luksemburska dokonuje zwrotów regularnie ze znacznymi opóźnieniami. Ponadto prawo luksemburskie nie przewiduje odsetek za opóźnienie, które mogłyby zrekompensować szkodę poniesioną w rezultacie takich opóźnień

⁽¹⁾ Ósma dyrektywa Rady 79/1072/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych - warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju (Dz.U. L 331, z 27.12.1979 r., str. 11).

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-92/05)

(2005/C 82/53)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 21 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Bruna Stromsky'ego i Bernarda Schimę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Francuskiej.